

Creștinul și căsătoria

Creștinul și căsătoria

Creștinul trebuie să ia în anii tinereții hotărâri de cea mai mare importanță pentru întreaga lui viață pe acest pământ. Urmările lor se întind chiar până în veșnicie. Astfel, mai devreme sau mai târziu, se pun întrebările:

- Să mă căsătoresc?

- Cu cine?

- Când?

Este cunoscut faptul că în zilele noastre maturitatea trupească apare mai devreme decât în generațiile trecute. De aceea este cu atât mai important ca tânărul credincios să ceară de la Dumnezeu har, pentru a aștepta în puritate ceasul lui Dumnezeu, când se poate gândi la căsătorie. Acel ceas sosește atunci când printr-o umblare fidelă și în urma experiențelor cu Domnul, precum și printr-o cugetare la Cuvântul Său, tânărul credincios a ajuns la o anumită înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu și astfel la o maturitate interioară. De asemenea trebuie să fie în stare să-și întrețină familia, fără datorii și fără ajutor din partea altora.

Să presupunem că acel moment a sosit. Acum, tânărul credincios trebuie să dea un răspuns personal la întrebările de mai sus. Domnul îi dă în acest sens, într-o oarecare măsură, mână liberă. El nu îi poruncește să rămână necăsătorit și nu îi poruncește să se căsătorească. Întreaga viață a unui creștin este subordonată unor realități și principii anumite, care îi permit să pășească înainte și în această problemă pe o cale plăcută lui Dumnezeu. Deoarece aceste realități și principii sunt indicatoare pe cale, ni le vom aminti în continuare pe scurt.

„Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt” (1 Petru 1.16).

Știm cu toții: conștiința publicului împotriva necurăției morale se împietrește tot mai mult, devine tot mai insensibilă. Cu cât dispare mai mult teama de Dumnezeu și de Cuvântul Său în creștinătate, cu atât mai îngăduitor se judecă încălcarea comportamentului biblic, civilizat, dintre sexe.

Dar credinciosul este spălat prin sângele lui Isus. El a murit și a înviat împreună cu Hristos. Dumnezeu așteaptă de la credincios să lepede ceea ce se referă la umblarea trecută, omul cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare. El este înnoit în duhul minții sale. A îmbrăcat deci omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu în dreptate și în sfințenie (Efeseni 4.20-24).

Dacă viața interioară a unui copil al lui Dumnezeu este sănătoasă, atunci el va căuta să aibă o conștiință curată și în relațiile cu celălalt sex, gândind la cuvântul: „Ci, după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea” (1 Petru 1.15). El va evita „flirtul” și „prietenii”, care cauzează atâta rău în mijlocul tinerilor acestei lumi. În schimb, va reflecta la căsătorie, această relație creată de Dumnezeu între bărbat și femeie. Ce bine este dacă tinerii credincioși se păstrează curați și ne-atingi în suflet și în trup pentru partenerul de viață care le va fi, probabil, dăruit mai târziu și se îndreaptă după gândurile lui Dumnezeu pe calea care duce la unirea lor!

Trupul nostru – o jertfă plăcută lui Dumnezeu

Desigur, căsătoria nu este scopul și însărcinarea principală a vieții noastre, așa cum gândesc mulți. Mielul lui Dumnezeu ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu cu prețul sângelui Său (Apocalipsa 5.9). Noi Îi aparținem. El are drept asupra trupului nostru, asupra inimii noastre, asupra darurilor noastre, asupra timpului nostru și asupra a tot ce posedăm. Deci aici, jos, „slujba noastră înțeleaptă” este să-i punem la dispoziție trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Trebuie să ne lăsăm mistuiți în slujba pentru El, așa cum era mistuită jertfa pe grătarul altarului. În toate trebuie să cercetăm care este voia Sa bună, plăcută și desăvârșită.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 6.33). Toate celelalte lucruri trebuie să se subordoneze acestei singure năzuințe sfinte. Astfel, Pavel, care ni se prezintă în 1 Corinteni 7, avea însărcinarea mare și grea de a face munca de pionierat ca apostol al națiunilor și de a duce Evanghelia în ținuturile îndepărtate. Așa a ajuns în nenumărate întristări și necazuri (2 Corinteni 11). Cum ar fi putut duce cu sine o soție și probabil copii? - Și astăzi există oameni care „singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor” (Matei 19.12). Ei renunță de bunăvoie la căsătorie pentru a-i putea sluji mai bine și mai liber Domnului. Ei stau tari în inima lor și nu duc nici o lipsă în celibatul lor și în înfrânarea lor totală. Ei găsesc în Duhul Sfânt putere pentru a-și stăpâni trupul.

Există surori a căror primă năzuință este de a se căsători. Ele se mistuie în dorința după un cămin și copii proprii. Dacă nu au parte de acestea, cred că și-au greșit adevăratul scop al vieții. Se simt ieșite din făgaș și se fac pe ele și pe alții nefericiți, pentru că văd trecând neîmpliniți anii tine-reții. Dar ce citim? „Cea necăsătorită se îngrijește de cele ale Domnului, ca să fie sfântă, și în trup și în duh” (1 Corinteni 7.34). Să ne schimbăm atitudinea cu toată hotărârea după acest laitmotiv! Atunci, pacea și bucuria Sa ne vor umple viața.

Pentru cea mai mare parte a credincioșilor, căsătoria este însă calea pe care o aleg după gândurile lui Dumnezeu. Dar și pentru ei au valabilitate cuvintele: „Pentru că nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine. Pentru că, și dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim” (Romani 14.7, 8). În cazul alegerii partenerului de viață și a tuturor celorlaltor interese care privesc întemeierea unei familii, prima întrebare nu trebuie să fie: Vom găsi fericirea vieții pământești?, ci: Vom putea sluji împreună Domnului? Vom fi unul altuia un ajutor real în sarcinile pe care ni le-a dat Domnul deja înainte? Ne va fi posibil amândurora să fim ospitalieri și să ducem o căsnicie temătoare de Dumnezeu, care să fie o binecuvântare pentru alții? Va deveni bărbatul un tată care știe să-și „conducă bine” casa (1 Timotei 3.4)? Posedă fiica „frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3.4)? Se arată la ea virtuțile „femeii virtuose” din Proverbe 31? Dar nici soții nu trebuie să uite să-și dea lui Dumnezeu trupurile ca o

jertfă vie. „Timpul s-a scurtat. De acum, și cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea... și cei care se folosesc de lume, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea; deoarece chipul lumii acesteia trece” (1 Corinteni 7.29-31).

Dumnezeu, „Dăruitorul”, nu va rămâne dator celor care i se dăruiesc. Cine îi slujește și se „dă” va afla promisiunea din Luca 6.38: „Dați, și vi se va da; o măsură bună, îndesată și clătinată și vărsându-se pe deasupra vă vor da în sân, deoarece, cu aceeași măsură cu care măsurați, vi se va măsura”.

Jugul nepotrivit

Tinerii creștini, care nu doresc să-L urmeze pe Domnul cu toată hotărârea și care nu judecă gândirea lor lumească, se află în marele pericol de a-și face viața nefericită. Tocmai pentru că gândesc lumește, nu iau de la început în serios „flirtul”. „Toată lumea face așa!” „În ziua de astăzi s-a luat o atitudine generoasă față de astfel de lucruri!” Dar totuși, cândva devin conștienți de faptul că legătura a devenit definitivă.

Atunci urmează o altă manevră: trebuie adusă la un numitor comun gândirea creștină și calea lumească. Partenerul, împins de dragoste, pare să fie dispus să-și aducă aportul în acest sens. „Citește cu ea din Biblie și se arată interesată; cu siguranță se vor sfârși toate cu bine!” Sau: „El a venit chiar și la adunare și este un om foarte amabil. Sunt convinsă că este un copil al lui Dumnezeu, doar că nu se poate exprima așa bine în acest sens!”

Pe scurt, până la urmă se încheie căsătoria. Vine viața de zi cu zi, dar și trezirea din beția sentimentelor. Încetează citirea Bibliei și rugăciunea împreună. De atunci, el nu a mai fost la adunare. Astfel, credinciosul a găsit nu un ajutor pentru viața sa duhovnicească și pentru slujirea Domnului în partenerul său de viață, ci o mare piedică, o frână puternică. Această situație va dura, probabil, toată viața spre necinstirea Domnului și spre paguba copiilor care cresc. – Există, desigur, multe variante ale unor astfel de legături, dar în cele mai multe cazuri, calea este plină de necaz și semănată cu lacrimi.

Oh, de ar pune la inimă tinerii credincioși această avertizare clară a Cuvântului lui Dumnezeu: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? Și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios?” (2 Corinteni 6.14-18)!

Trebuie însă să mergem un pas mai departe. Nu este suficient să știu că acela pe care vreau să mi-l aleg ca tovarăș de căsnicie este, fără îndoială, un credincios. În haosul opiniilor și al sistemelor religioase, trebuie să mă despart în supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu de tot ceea ce a adus omul în „casa mare” a creștinătății. Ca atare, doresc să ascult de Stăpânul casei și să-i fiu un vas folositor și sfințit spre cinstirea Sa (2 Timotei 2.19-21). Îmi poate fi atunci indiferent, dacă sunt legat prin căsătorie de cineva care nu acordă nici o însemnătate acestor întrebări atât de importante pentru Domnul? Partenerul nu mi-ar fi în acest sens un ajutor, ci o piedică. În ceea ce privește interesele împărăției lui Dumnezeu, care ar trebui să aibă primul loc în inimile noastre, nu vom fi de aceeași părere și vom merge pe căi diferite. Acesta nu va fi un semn bun pentru o viață de căsnicie armonioasă, în care ar trebui să se lupte împreună, cu un singur suflet, cu credința Evangheliei (Filipeni 1.27).

Ce au de spus părinții în acest sens?

Sub influența lumească, astăzi, credincioșii tineri merg înaintea părinților abia după ce legătura interioară cu persoana pe care și-au ales-o este deja un fapt împlinit. Părinților le este incredințată din partea lui Dumnezeu sarcina de a-i crește pe copiii lor în disciplina și sub mustrarea Domnului (Efeseni 6.4), de a-i călăuzi în anii adolescenței pe calea cea bună și de a-i ajuta cu vorba și cu fapta pe fiii și pe fiicele lor mature. Părinții temători de Dumnezeu nu cunosc altă dorință mai fierbinte decât aceea de a-i vedea pe copiii lor pășind cu hotărâre în teamă de Domnul și înaintând pe căile Sale, atunci când aceștia au devenit independenți. De ce nu s-ar destăinui părinților în problema cea mai importantă a vieții lor? Poate pentru că se tem că părinții s-ar putea să nu fie de acord? Această teamă ar fi însă un semnal de alarmă care nu ar trebui trecut cu vederea.

Pe de altă parte, părinții cu judecată vor ști, desigur, că nu ei sunt cei care trebuie să-i unească pe tineri. În exemplul de cerere în căsătorie din Geneza, capitolul 24, Domnul a fost acela care a hotărât-o pe Rebeca pentru Isaac (versetele 14, 44). Ca răspuns la rugăciunea celor în cauză, care doreau cu seriozitate să respecte principiile dumnezeiești, Domnul l-a trimis pe îngerul Său înaintea mesagerului (versetele 7, 40). El l-a călăuzit pe calea cea dreaptă (versetele 27, 48). El a făcut să o întâlnească pe fata care trebuia (versetele 12, 14). Domnul a dat reușită în călătorie (versetele 21, 56), iar toți cei în cauză au putut să recunoască: lucrul venea de la Domnul (versetul 50). La sfârșitul capitolului o auzim pe Rebeca spunând: „vreau să merg” (versetul 58). „Și Isaac a luat-o pe Rebeca și ea i-a fost soție și el a iubit-o” (versetul 67). Dragi prieteni tineri, cine examinează în dependență față de Dumnezeu și față de principiile Sale toate aceste întrebări și merge cu El în cererea în căsătorie, același i se va întâmpla ca robului lui Avraam! Chiar și după ani de zile, cei doi își vor aminti mereu cu plăcere: „De la Domnul a venit lucrul acesta!”

clickbible.org